

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 15.5.2006
KOM(2006) 210 lopullinen

2006/0069 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

direktiivin 2002/38/EY muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen soveltamisajan osalta

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

NEUVOSTON DIREKTIIVISTÄ 2002/38/EY, joka annettiin 7 päivänä toukokuuta 2002 direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen osalta

(komission esittämät)

PERUSTELUT

1) EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Neuvosto antoi 7. toukokuuta 2002 direktiivin 2002/38/EY direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen osalta. Tämä ns. sähköisen kaupankäynnin alv-direktiivi sisältää säännöksiä, joiden voimassaolo lakkaa 30. kesäkuuta 2006, jollei niiden voimassaoloaikaa jatketa.

Kun direktiivi annettiin, tarkoituksena oli, että neuvosto tarkastelee uudelleen näiden palvelujen suorituspaikkaa koskevia ja tiettyjä EU:n ulkopuolisten yritysten toimintaa helpottavia säännöksiä direktiivin kolmannen voimassaolovuoden loppuun mennessä, minkä jälkeen se tarkistaa niitä tai jatkaa niiden voimassaoloa komission ehdotuksen pohjalta. Uudelleentarkastelu tapahtuu komission neuvostolle toimittaman kertomuksen pohjalta. Tämä kertomus on liitetty käsillä olevaan ehdotukseen. Mikäli neuvosto olisi ajoissa hyväksynyt komission ehdotukset palvelujen suorituspaikasta (KOM (2005) 334) ja alv-velvoitteiden yksinkertaistamisesta (KOM (2004) 728), tässä tarkoitettujen säännösten voimassaoloaikaa ei olisi tarvinnut jatkaa, sillä nämä yleisluonteisemmat ehdotukset sisälsivät säännöksiä, joilla olisi varmistettu direktiivin 2002/38/EY tavoitteiden pitkän aikavälin toteutuminen. Jäsenvaltiot edistyivät kuitenkin niin hitaasti lainsäädäntöprosessissa neuvostossa, että nämä muutokset eivät tule voimaan ennen vuoden 2002 säännösten voimassaoloajan lakkaamista. Jos ei haluta, että säännösten voimassaolo lakkaa tänä vuonna – mitä kukaan ei pidä toivottavana – komissiolla ei ole muuta mahdollisuutta kuin ehdottaa niiden tilapäistä jatkamista.

Vuoden 2002 direktiivin keskeinen tavoite oli selvä: korjata ilmeinen puute yhdessä alv-lainsäädännön perussäännöksistä. Sähköisten palvelujen tarjontaa ei ollut otettu huomioon kuudetta alv-direktiiviä annettaessa, ja säännösten soveltaminen sellaisina kuin ne olivat ennen vuoden 2002 muutoksia tuotti nurinkurisia tuloksia. Säännösten takia kolmansien maiden toimijoiden tarjoamia sähköisiä palveluja ei pystytty verottamaan, minkä lisäksi eurooppalaisten yritysten oli pakko kantaa veroa kaikista vastaavista palveluista riippumatta siitä, missä asiakkaat sijaitsivat. Tämä lopputulos oli arvonlisäverolle keskeisen puolueettomuusperiaatteen vastainen: tarkoituksena oli nimenomaan, että vero ei ”vääristä kilpailun edellytyksiä eikä vaikeuta tavaroiden ja palvelujen vapaata liikkuvuutta” (ensimmäinen neuvoston alv-direktiivi 67/227/ETY).

Kysymys oli siitä, *missä* palveluja pitäisi verottaa. Alv on yleisluontoinen tavaroille ja palveluille asetettava vero, ja kaikki poikkeukset edellyttävät erityisiä säännöksiä. Jos teknologian tai kaupallisten käytäntöjen kehittyminen aiheuttaa aukkoja veron kattavuuteen, ne on aina säännönmukaisesti korjattu.

Direktiivi tarjosi EU:n ulkopuolisille toimijoille yksinkertaistetut rekisteröinti- ja raportointivelvoitteet; niille riitti, kun ne asioivat yhden valitsemansa eurooppalaisen verohallinnon kanssa. Tämä säännös poikkesi huomattavasti voimassa olleesta normista, jonka mukaan veronmaksajan oli asioitava suoraan kunkin hallinnon kanssa, jonka toimivallan alaisuudessa verotettava toiminta tapahtui. Vaikka säännöksen kattavuus oli rajattu sijoittautumattomiin sähköisen kaupankäynnin palveluntarjoajiin,

sen uudenlainen luonne oli yksi syy siihen, miksi direktiiviin lisättiin tarkastelulauseke: sen mukaan komission ja jäsenvaltioiden piti tarkastella tätä kysymystä uudelleen viimeistään kolmen vuoden kuluttua. Komission kertomuksessa neuvostolle todetaan, että vuoden 2002 direktiivi on toiminut tyydyttävästi ja se on saavuttanut tavoitteensa. Koska direktiivin uusimisesta tai korvaamisesta ei ole päätöstä, sen keskeiset säännökset lakkaisivat olemasta voimassa ja sähköisiä palveluja koskevien sääntöjen osalta palattaisiin ennen vuotta 2003 vallinneeseen tilanteeseen. Tällaisen tilanteen estämiseksi komissio ehdottaa, että kuluvan vuoden loppuun mennessä vanhenevia säännöksiä jatketaan 30 kuukaudella 31. joulukuuta 2008 asti. Tämä antaa riittävästi aikaa edellä mainittujen kahden ehdotuksen hyväksymiselle, ja jäsenvaltioilla on aikaa varmistaa tarvittavien infrastruktuurimuutosten toteuttaminen.

Käsillä oleva ehdotus varmistaa myös neuvoston asetuksen (EY) N:o 1798/2003 tiettyjen säännösten jäämisen voimaan, sillä ne liittyvät direktiiviin 2002/38/EY. Kyseiset säännökset liittyvät jäsenvaltioiden väliseen tiedonvaihtoon, jota tarvitaan rekisteröitäessä ulkomaalaisia sähköisten palvelujen tarjoajia arvonlisäverotusta varten ja tilitettäessä alv-tuloja eri jäsenvaltioille.

- **Yleistä**

Neuvoston direktiivin 2002/38/EY antamisen ensisijaisena tarkoituksena oli eliminoida kuudennen alv-direktiivin ei-toivottu ja tahaton vaikutus, jonka seurauksena EU:n yritykset joutuivat laskuttamaan ja perimään alv:tä olosuhteissa, jotka asettivat ne epäedulliseen kilpailutilanteeseen kolmansissa maissa toimiviin yrityksiin verrattuna.

Direktiivillä on kyetty saavuttamaan tämä tavoite. EU:n ja sen ulkopuolisten toimijoiden tasapaino ei alv:n osalta ole enää ongelma, eikä kukaan haluaisi palata tilanteeseen, joka vallitsi ennen direktiiviä.

Direktiivi on myös vaikuttanut jäsenvaltioiden verotuloihin, vaikka tämä ei ollutkaan ensisijainen tarkoitus. Sen lisäksi, että säädetyn erityisjärjestelmän puitteissa rekisteröidyt EU:n ulkopuoliset toimijat ovat perineet ja maksaneet veroa, monet yritykset ovat päättäneet sijoittautua yhteisön alueelle, mikä todennäköisesti lisää verotuloja huomattavasti. Kokonaistuloja on kuitenkin vaikea laskea, sillä yritykset asettautuvat EU:hun useista eri syistä, eikä julkaistuista tulotilastoista ole käytännöllistä yksilöidä tarkasti direktiivin alaisista palveluista saatavia alv-tuloja. Tuloja ovat kasvattaneet myös niiden EU-yritysten maksamat arvonlisäverot, joilla direktiivin antamisen jälkeen ei enää ollut syytä siirtää toimintojaan yhteisön ulkopuolelle kilpailuasemansa turvaamiseksi. Näiden kolmen tekijän yhteisvaikutus vahvistaa, että säännösten voimassaoloa on syytä jatkaa.

Viimeksi kuluneiden kolmen vuoden aikana yritysten kuluttajille suuntaamien verkosta ladattavien tuotteiden ja palvelujen markkinat ovat kypsyneet ja kehittyneet sitten direktiivin antamisen. Musiikkiteollisuuden maailmanlaajuisen kauppajärjestön IFPI:n mukaan digitaalisesti myydyin musiikin myynti kolminkertaistui vuonna 2005. Sääntelyllisiä ja juridisia kysymyksiä, kuten oikeuksien hallintaa ja laittomia lataamisia, ratkotaan paraikaa. Epävarmuus veron tulevaisuudesta olisi askel taaksepäin, ja tämä voidaan poistaa ainoastaan pidentämällä säännösten voimassaoloaikaa.

Mikäli näin ei toimittaisi, aiheutettaisiin epävarmuutta ja huolenaiheeksi nousisi taas

liiketoiminnan siirtyminen muualle, mikä oli yksi keskeisistä vaikuttimista vuoden 2002 muutoksille.

- **Voimassa olevat säännökset**

Kyseessä on yksinkertaisesti direktiivin 2002/38/EY voimassaolon jatkaminen. Kuluvana vuonna vanhenevat säännökset tulevat aikanaan pysyvästi voimaan, kun edellä mainitut ehdotukset KOM (2004) 728 ja KOM (2005) 334 hyväksytään. Ehdotukset liittyvät hallinnollisten velvoitteiden yksinkertaistamiseen ja palvelujen verotuspaikkaan yleensä. Ehdotusten soveltamisala on erittäin laaja, mikä pitkälti selittää lainsäädäntöprosessin odotettua hitaamman edistymisen. Vaikka ne todennäköisesti hyväksytään lähitulevaisuudessa, tämä ei tapahdu ennen kuin vuoden 2002 direktiivin säännökset vanhenevat.

Kaiken kaikkiaan näillä kahdella säädösehdotuksella varmistetaan pitkäaikainen ja oikea alv:n soveltaminen sähköisiin palveluihin direktiivin 2002/38/EY 5 artiklassa esitettyjen tavoitteiden mukaisesti.

- **Johdonmukaisuus unionin muiden politiikkojen ja tavoitteiden kanssa**

Säännökset, joiden voimassaolon jatkamista nyt ehdotetaan, noudattavat täysin EU:n vakiintunutta alv-politiikkaa kuudennen alv-direktiivin mukaisesti. Alkuperäinen vuoden 2002 direktiivi oli tarpeen, koska kuudennen alv-direktiivin soveltamisalaan oli teknologian muuttumisen myötä jäänyt aukko ja oli tarpeen varmistaa veron yhdenmukainen soveltaminen.

2) ASIANOMAISTEN OSAPUOLTEN KUULEMINEN JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTI

- **Asianomaisten osapuolten kuuleminen**

Kuulemismenettely, tärkeimmät kohderyhmät ja yleiskuvaus osallistujista

Fiscalis-ohjelman puitteissa on viimeksi kuluneiden kolmen vuoden aikana järjestetty kaksi vuoden 2002 direktiivin seurantaseminaaria. Seminaarissa olivat edustettuina kaikki jäsenvaltiot ja valtaosa asiaan liittyvistä toimijoista.

Yhteenveto vastauksista ja siitä, miten ne on otettu huomioon

Veronmaksajien ja verohallintojen välisen suhteen arkaluonteisuudesta johtuen ei ole soveliasta yksilöidä yksittäisiä kommentteja. Kaikkia esille nostettuja tärkeitä kysymyksiä käsitellään kuitenkin komission neuvostolle toimittamassa kertomuksessa.

- **Asiantuntijalausunnot**

Ulkopuolisia asiantuntijoita ei tarvittu.

- **Vaikutusten arviointi**

Komission ainoa toinen vaihtoehto olisi ollut antaa vuoden 2002 säännösten vanheta.

Syyt siihen, miksi tämä ei ole realistinen vaihtoehto, on perusteltu komission kertomuksessa.

3) EHDOTUKSEN OIKEUDELLISET NÄKÖKOHDAT

- **Tiivistelmä ehdotetuista toimista**

Ehdotuksella jatketaan neuvoston direktiivin 2002/38/EY 1 artiklan säännösten soveltamista. Näin varmistetaan, että tiettyjen sähköisten palvelujen ja radio- ja televisiolähetyspalvelujen oikeaa verottamista koskevat säännökset jäävät voimaan.

- **Oikeusperusta**

Perustamissopimuksen 93 artikla ja neuvoston direktiivi 2002/38/EY.

- **Toissijaisuusperiaate**

Ehdotus kuuluu yhteisön yksinomaiseen toimivaltaan. Tämän vuoksi toissijaisuusperiaatetta ei sovelleta.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotus on suhteellisuusperiaatteen mukainen seuraavista syistä:

Ehdotuksella yksinkertaisesti jatketaan olemassa olevan kuudennen alv-direktiivin säännösten soveltamisaikaa. Muuta järkevää vaihtoehtoa ei ole.

Vuonna 2002 annetut säännökset ovat toimineet tyydyttävästi niin jäsenvaltioiden kuin niiden kohteena olleiden yritystenkin osalta. Alkuperäisen säädöksen tavoitteiden toteuttamiseksi ei ole vaihtoehtoista keinoa.

- **Säädöslajin valinta**

Ehdotettu säädöslaji: direktiivi.

Muut vaihtoehdot eivät soveltuisi seuraavista syistä:

Ehdotuksella jatketaan jo olemassa olevaa direktiivin säännöksen soveltamista. Tämän tavoitteen toteuttamiseksi ei ole vaihtoehtoista keinoa.

4) TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole laskettavissa olevaa vaikutusta yhteisön talousarvioon.

5) LISÄTIETOJA

- **Tarkastelu-/tarkistus-/raukeamislauseke**

Ehdotus sisältää tarkistuselausekkeen.

- **Vastaavuustaulukko**

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina kansalliset säännökset, joilla direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä sekä taulukko säännösten ja tämän direktiivin välisestä vastaavuudesta.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

direktiivin 2002/38/EY muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen soveltamisajan osalta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen [93] artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen¹,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen osalta 7 päivänä toukokuuta 2002 annetun neuvoston direktiivin 2002/38/EY 5 artiklassa säädetty uudelleentarkastelu on suoritettu.
- (2) Uudelleentarkastelun perusteella on sisämarkkinoiden asianmukaisen toiminnan kannalta ja vääristymien torjumisen jatkamiseksi aiheellista, että radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen soveltamista pitäisi jatkaa 31 päivään joulukuuta 2008 saakka.
- (3) Tämän vuoksi direktiivi 2002/38/EY olisi muutettava vastaavasti,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Korvataan direktiivin 2002/38/EY 4 artikla seuraavasti:

”Mitä 1 artiklassa säädetään, sovelletaan 31 päivään joulukuuta 2008 saakka.”

¹ EUVL C [...], [...], s. [...].

² EUVL C [...], [...], s. [...].

³ EUVL C [...], [...], s. [...].

2 artikla

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 2006. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle sekä kyseisiä säännöksiä ja tätä direktiiviä koskeva vastaavuustaulukko.

Niiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä heinäkuuta 2006.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan [...] päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

4 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

*Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja*

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

NEUVOSTON DIREKTIIVISTÄ 2002/38/EY,

joka annettiin 7 päivänä toukokuuta 2002 direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta ja väliaikaisesta muuttamisesta radio- ja televisiolähetyspalveluihin ja tiettyihin sähköisesti suoritettaviin palveluihin sovellettavien arvonlisäverojärjestelyjen osalta

1. TAUSTAA

Direktiivin 2002/38/EY mukaan komission on laadittava kertomus direktiivin toiminnasta ennen 30 päivää kesäkuuta 2006 ja tarpeen mukaan ehdotettava joko direktiivin toimintatavan muuttamista tai sen soveltamisajan jatkamista. Käsillä oleva kertomus on vastaus ensin mainittuun velvoitteeseen. Komissio ehdottaa myös direktiivin soveltamisen jatkamista vuoden 2008 loppuun. Kertomuksessa ei haluttu toistaa itse ehdotuksen perusteluosaa, joten siinä keskitytään direktiivin käytännön vaikutuksiin ja toimintaan.

Vuonna 2002 annettujen säännösten myötä EU:sta tuli ensimmäinen verotuksellinen lainkäyttöalue, jossa sähköisiä palveluja verotetaan taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön OECD:n kehittämien periaatteiden mukaisesti⁴. Sähköisten palvelujen verottamista koskevat OECD:n periaatteet sovittiin vuonna 1998 Ottawassa, ja niiden mukaan kulutusveroja (kuten alv:tä) sovellettaessa verotuksen tulisi tapahtua samassa paikassa kuin kulutuksenkin.

Seuraavassa uudelleentarkastelussa tarkastellaan direktiivin kattamia palveluja, hallinnollisia kysymyksiä ja direktiivin pitkän aikavälin toimintapuitteita.

2. KERTOMUKSEN ALA

2.1. Sähköiset palvelut

Direktiivin liitteessä L on ”9 artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitettuja sähköisesti suoritettavia palveluja kuvaava luettelo” seuraavine esimerkkeineen:

Verkkosivustojen toimittaminen ja isännöinti (hosting), ohjelmien ja laitteistojen etäylläpito.

Ohjelmistojen toimittaminen ja niiden päivitys.

Kuvien, kirjoitusten ja tietojen toimittaminen ja tietokantojen antaminen käyttöön.

Musiikin, elokuvien ja pelien, myös uhka- tai rahapeliä sekä poliittisten, kulttuuri-, taide-, urheilu-, tiede- tai viihdelähetysten ja -tapahtumien tarjoaminen.

⁴ Ottawa Taxation Framework Conditions for e-commerce verkko-osoitteessa:
<http://www.oecd.org/dataoecd/45/19/20499630.pdf>.

Etäopetuspalvelujen suorittaminen.

Liitteessä L todetaan myös, että yhteydenpito sähköpostitse ei sinänsä muodosta sähköistä palvelua.

Kuvaukset saattavat vaikuttaa ylimalkaisilta, mutta ne on suunniteltu tarkoituksella niin väljiksi, että niissä pystytään ottamaan huomioon sähköisen kaupankäynnin palvelujen innovaatiot.

Tekstin tätä osaa täydennettiin arvonlisäverokomitean antamilla suuntaviivoilla, jotka lopulta pantiin täytäntöön osana neuvoston asetusta⁵.

Tämä lähestymistapa on onnistuneesti varmistanut kyseisten palvelujen selkeän yksilöinnin. Palvelujen kehittyminen ei ole tuottanut ongelmia, eikä tässä vaiheessa tarvita muita toimia.

2.2. Radio- ja televisiolähetyspalvelut

Direktiivissä käsiteltiin sähköisiä palveluja, mutta lisäksi siinä muutettiin radio- ja televisiolähetysten verotuspaikkaa. Sijoittautumattomia sähköisten palvelujen tarjoajia koskevia erityissäännöksiä ei sovelleta lähetystoimintaan, ja sijoittautumattomien lähetystoiminnan harjoittajien on rekisteröidyttävä jokaisessa jäsenvaltiossa, jossa niillä on verotettavaa toimintaa.

Vaikka lähetystoiminnan määritelmä ei ole aiheuttanut ongelmia, rajanveto laajempaan sähköisten palvelujen tarjontaan on viime vuosina hämärtynyt. Uudet teknologiat, kuten podcasting, tilausvideo (video-on-demand), streaming ja digitaalinen lähettäminen merkitsevät sitä, että sisältö on saatavissa usein eri tavoin. Sama sisältö voidaan toimittaa niin Internetin, vuorovaikutteisten ja perinteisten lähetysverkkojen kuin 3G-verkkojenkin kautta.

On yhä hankalampaa perustella verotuseroja, kun radio- ja televisiolähetykset, televiestintä ja sähköiset palvelut yhdentyvät. Kuudennen alv-direktiivin viittaukset radio- ja televisiolähetystoimintaan heijastavat lainsäätäjien aikeita aikana, jolloin teknologia oli yksinkertaisempaa. Tänä päivänä on nähtävissä, että kilpailun epätasapaino todennäköisesti lisääntyy ajan myötä, ja on vaikea kuvitella, että yhä kehittyneemmät sovellukset vastaisivat lainsäätäjien aikeita aikana, jolloin radio- ja televisiolähetysten vastaanotto oli paljon yksinkertaisempaa ja jopa rinnastettavissa paikalliseen palveluun⁶.

Teknologian kehittyminen ja uusien jakelukanavien ripeä käyttöönotto viimeksi kuluneiden kolmen vuoden aikana on nostanut esiin uusia tekijöitä, joita direktiivissä ei otettu huomioon. Komissio ei kuitenkaan ennen syvällisempää perehtymistä ota kantaa siihen, pitäisikö näihin vaikutuksiin puuttua lainsäädännössä.

⁵ Neuvoston asetusta (EY) N:o 1777/2005, annettu 17 päivänä lokakuuta 2005, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 77/388/ETY täytäntöönpanotoimenpiteistä (EUVL L 288, 29.10.2005, s. 1).

⁶ Radio- ja televisiolähetysten sisällyttäminen samaan luetelmakohtaan kuin ”pääsy näytöksiin, teatteriin, sirkukseen, messuille, huvipuistoihin” jne. näyttäisi vahvistavan tämän.

3. VERON HALLINNOINTI KÄYTÄNNÖSSÄ

Vuoden 2002 direktiivi oli innovatiivinen säädös, joka sisälsi erityissäännöksiä sijoittautumattomille toimijoille. Se toi alv:n kantoon uusia käsitteitä ja menettelyjä. Näillä innovaatioilla on ollut vaikutuksia niin yrityksiin kuin verohallintoihinkin. Esitettiin myös huolestuneita kannanottoja sen johdosta, että sähköisen kaupankäynnin ytimessä olevat teknologiat ja yhteyskäytännöt saattaisivat osoittautua yhteensopimattomiksi verotuksen kanssa ja jopa kyseenalaistaa alv:n elinkelpoisuuden yleisluontoisena verona kaikesta tavaroiden ja palveluiden kuluttamisesta.

Kokemus on osoittanut, että nämä huolet olivat perusteettomia, ja järjestelmä on toiminut päivittäisellä tasolla hyvin vähäisin ongelmin. Tämän olisi oltavakin ehdoton edellytys järjestelmän jatkamiselle muuttamattomana.

Veron monet uudet näkökohdat aiheuttivat sen, että täytäntöönpanossa vaadittiin erityistä tarkkuutta. Komissio on työskennellyt tiiviissä yhteistyössä verohallintojen ja muiden sidosryhmien kanssa. Kahden Fiscalis-seminaarin järjestämisen lisäksi komissio on pitänyt yhteyttä useiden kaupallisten toimijoiden, kuten konsulttien ja infrastruktuurin tarjoajien kanssa. Se on käsitellyt sähköisen kaupankäynnin verokysymyksiä myös OECD:n kanssa. Erityisesti on kehitetty suuntaviivoja kulutuspaikan määrittämiseksi.

Tämä on osoittautunut hyödylliseksi direktiivin toimivuuden arvioinnissa ja mahdollisten hankaluuksien yksilöinnissä. Säännösten yleistä toimivuutta arvioitaessa voidaan todeta, että ne ovat saavuttaneet tavoitteensa, eikä ole pakottavaa tarvetta muuttaa lainsäädäntöä muuten kuin jatkamalla säännösten voimassaoloa. Toisaalta yksityiskohtaiseen täytäntöönpanoon liittyviä näkökohtia oli hankala ennakoida, eikä ole yllätys, että tältä osin yleisen uudelleentarkastelun yhteydessä esille nousee joitakin kysymyksiä.

Komissio järjesti kaksi Fiscalis-seminaria prosessin tueksi. Ensimmäisessä keskityttiin avustamaan jäsenvaltioita uusien säännösten käyttöönotossa ja soveltamisessa. Toisessa seminaarissa vuonna 2004 tarkasteltiin säännösten toimintaa ja pyrittiin kartoittamaan toiminnallisia ongelmia. Kummassakin seminaarissa oli puhujina yritysmaailman edustajia ja sähköisen kaupan muiden sääntelynäkökohtien kanssa työskentelevien tahojen edustajia, jotka antoivat seminaareihin tärkeän panoksensa.

3.1. Kytkeä yhden luokun järjestelmään

Komissiolle ja jäsenvaltioille kävi pian ilmeiseksi, että uusi yhden luokun järjestelmä toimi niin hyvin sähköisten palvelujen tapauksessa, että se tarjosi lupaavan mallin myös monille muille yhteisön sisäisen kaupan aloille, joilla oli esiintynyt ongelmia. Tästä sai alkunsa OSS-järjestelmä ja pohja ehdotukselle, jolla pyrittiin monin tavoin yksinkertaistamaan alv-velvoitteita⁷ Tavoitteena on paljon laajempi soveltamisala kuin sähköisten palvelujen kauppa.

⁷ KOM(2004)728. Ehdotus neuvoston direktiiviksi direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta arvonlisäverovelvoitteiden yksinkertaistamiseksi; ehdotus neuvoston direktiiviksi yksityiskohtaisista

Kaikkia sähköisten palvelujen yhden luukun järjestelmän ominaisuuksia ei pidetty siirtokelpoisina suurempiin kokonaisuuksiin. Ehdotettu OSS-malli onkin tietyiltä osin ja erityisesti verojen maksutavan osalta erilainen, mutta useimpien tarkoituserien osalta varsin samankaltainen.

OSS-järjestelmään liittyvän toiminnan määrä tulee olemaan moninkertainen sähköisten palvelujen järjestelmään verrattuna. Ei ole tarkoituksenmukaista ylläpitää kumpaakin järjestelmää toimintakelpoisena, ja tarkoitus onkin, että sähköisten palvelujen järjestelmä sisällytetään OSS-järjestelmään.

OSS-järjestelmää koskevassa ehdotuksessa kaavailtiin aloitusajankohdaksi 1. heinäkuuta 2006, mikä osuu yksiin sähköisten palvelujen direktiivin voimassaolon lakkaamisen kanssa. Asian käsittely neuvostossa on ollut kuitenkin hitaampaa kuin komissio oli odottanut. Sama koskee myös palvelujen suorituspaikkaa koskevaa ehdotusta⁸, jonka täytäntöönpanoajankohdaksi oli myös kaavailtu 1. heinäkuuta 2006; näin olisi jatkettu saumattomasti direktiivin 2002/38/EY nykyisiä sääntöjä kulutuspaikan osalta.

Ennen kuin nämä muutokset saadaan voimaan, nykyistä erityisjärjestelmää ja verotuspaikkaa koskevia sääntöjä on jatkettava. Mikäli säännöksiä ei uusita, vaarana on myös, että alkuperäiset verotusongelmat palaavat. Vuoden 2003 muutokset ovat nyt vakiintuneet hyvin eikä niistä ole alalle juuri mitään ongelmia. Verojärjestelmän äkillinen muuttuminen, kuten palaaminen vuotta 2003 edeltäneeseen tilanteeseen, olisi ei-toivottavaa niin kaupallisille toimijoille kuin verohallinnoillekin.

3.2. Päivittäisiin toimintoihin liittyvät kysymykset

Kun direktiivi pantiin täytäntöön, eräät tahot ilmaisivat huolensa sen johdosta, että sähköisiä palveluja yhteisössä myyvät ei-eurooppalaiset yhtiöt kohtaisivat hallinnollisia ja oikeudellisia ongelmia. Aika on osoittanut, että hankaluudet eivät ole olleet niin suuria kuin jotkut alun perin luulivat.

Useimmille ei-eurooppalaisille yrityksille muutokset eivät aiheuttaneet noudatettavia velvoitteita. Sähköisistä palveluista valtaosa toimitetaan yritysten kesken, ja tältä osin veloitteet koskevat eurooppalaista asiakasta. Näitä palveluja saavien yritysten on tilitettävä alv omalle verohallinnolleen.

Verovelvoitteet alkavat vasta kun ei-eurooppalainen yritys toimittaa palveluja muille kuin yrityksille, esimerkiksi loppukäyttäjille EU:ssa. Se, onko asiakas yritys vai ei, on yleensä todennettavissa, eikä tämä saatujen tietojen perusteella ole näyttänyt aiheuttaneen merkittäviä ongelmia, muutamia yksittäistapauksia lukuun ottamatta.

säännöistä direktiivissä 77/388/ETY säädetyin arvonlisäveron palautuksen suorittamiseksi maan alueelle sijoittautumattomille mutta toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneille verovelvollisille; ehdotus neuvoston asetukseksi asetuksen (EY) N:o 1798/2003 muuttamisesta siltä osin kuin se koskee hallinnollisten yhteistyöjärjestelyiden käyttöönottoa arvonlisäveroa koskevan yhden luukun järjestelmän ja arvonlisäveron palautusmenettelyn yhteydessä.

⁸ KOM(2005)334. Muutettu ehdotus neuvoston direktiiviksi direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta palvelujen suorituspaikan osalta.

EU:n ulkopuolisella yrityksellä, joka on direktiivin nojalla velvollinen kantamaan ja maksamaan veroa, on kolme vaihtoehtoa velvoitteiden noudattamiseen. *Ensimmäinen* vaihtoehto olisi sijoittautua johonkin jäsenvaltioon. Käytännössä tämä merkitsisi sitä, että yritys toimisi samanlaiselta pohjalta kuin eurooppalaisetkin yritykset, ja tämä vaihtoehto näyttääkin olleen houkuttelevin huomattavalle osalle toimijoista. Houkuttimena on hyvinkin saattanut toimia sovellettava alv-verokanta, mutta monet yritykset näyttävät valinneen sijoittautumispaikkansa myös muista kuin alv:hen liittyvistä syistä.

Sijoittautumattomien toimijoiden *toinen* nykysäännösten mukainen vaihtoehto olisi rekisteröityä jokaiseen jäsenvaltioon, jossa toimijalla on verotettavaa toimintaa, mutta ilman sijoittautumista. Tämä vaihtoehto ei näytä saavuttaneen merkittävää menestystä. Todennäköisesti ajatusta jopa 25 rekisteröinnistä ja vastaavasta määrästä erilaisia velvoitteita ei ole pidetty houkuttelevana.

Jotta kolmansien maiden yrityksille ei aiheutettaisi kohtuutonta taakkaa, direktiivissä säädettiin *kolmannesta* vaihtoehdosta, jossa edellytettiin vain yhtä rekisteröitymistä valitun ”tunnistamisjäsenvaltion” kanssa. Rekisteröinnissä käytetään uudenaikaisia ja yksinkertaistettuja menettelyjä. Tällöin alv laskutetaan ja peritään asiakkaan jäsenvaltion yleisen verokannan mukaisesti. Näin kannettu vero olisi maksettava tunnistamisjäsenvaltion verohallinnolle, jolle toimitetaan myös vakiomuotoinen ilmoitus yksityiskohtaisine tietoineen verotettavasta toiminnasta muissa jäsenvaltioissa. Lisäksi perustettiin järjestelmä varmistamaan, että oikea osuus verotuloista ja vahvistusta varten tarvittavat tiedot ohjataan asianmukaiseen jäsenvaltioon⁹. Hallinnollisesti tämä asetti sijoittautumattomat toimijat samanlaiseen asemaan kuin sijoittautuneet verovelvolliset, jotka asioivat vain yhden verohallinnon kanssa.

3.3. Verotuspaikan määrääminen

Jonkin verran on esitetty näyttöä mahdollisesta ristiriidasta sen välillä, miten osoitetaan verotuspaikka (paikka, johon asiakas on sijoittautunut direktiivin mukaisesti) ja tulkitaan tarkasti todellinen kulutuspaikka. Laskutusosoite on yleensä luotettava osoitus kulutuspaikasta, mutta ei aina anna välttämättä oikeaa tulosta tarkasteltaessa puhtaasti kulutusta. Kun direktiivin kattavat palvelut tulevat yhä liikkuvimmiksi, tämä kysymys voi käydä yhä tärkeämmäksi. Joissakin olosuhteissa lopputulos voisi loukata EU:n ulkopuolisten maiden verotusoikeuksia, mikä olisi direktiivin tarkoituksen vastaista. Silloin kun todellinen kulutuspaikka sijaitsee EU:n ulkopuolisessa maassa, pulmallisiksi voivat käydä OECD:n periaatteiden noudattaminen ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö direktiivin alueellisiin rajoituksiin liittyen (esim. Trans Tirreno Express SpA vastaan Ufficio provinciale IVA – asia 283/84, ja Antje Köhler vastaan Finanzamt Düsseldorf-Nord – asia C-58/04).

Tällä hetkellä ei ole olemassa yhteisön suuntaviivoja hyväksyttävästä todentamismenetelmästä, varsinkin silloin kun valittavissa on useita vaihtoehtoja.

⁹ Neuvoston asetus (EY) N:o 1798/2003, annettu 7.10.2003, hallinnollisesta yhteistyöstä välillisen verotuksen (ALV) alalla annetun asetuksen (ETY) N:o 218/92 väliaikaisesta muuttamisesta sähköistä kaupankäyntiä koskevien lisätoimenpiteiden osalta, EUVL L 264, 15.10.2003, s. 1.

Jonkin tason suuntaviivoja voitaisiin ehkä antaa asiakkaiden sijainnin todentamisesta, varsinkin silloin kun kaupallinen toimija toimii vilpittömässä mielessä, mutta sitä ennen tarvittaisiin tarkempi vahvistus sille, kuinka merkittävä ongelma on. Kuudennen alv-direktiivin 29 a artiklan mukaan neuvosto toteuttaa direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavat toimenpiteet, joten artikla voisi olla sopiva väline tähän tarkoitukseen, jos tämä on perusteltavissa.

3.4. Maantieteellinen jakautuminen

Vaikka sähköistä kaupankäyntiä laajalti pidetäänkin rajat ylittävänä toimintana, todellisuudessa on useita esimerkkejä siitä, kuinka kansainvälinen toimija erottelee asiakkaita maantieteellisin perustein. Tähän voi olla monta syytä, kuten kaupalliset tavoitteet, tekijänoikeuksien rajoitukset tai muut sääntelyvelvoitteet. Tämä voi myös helpottaa toimijan EU-arvonlisäveroasioiden hoitamista.

Kun verkkosivulle tuleva asiakas todetaan EU:sta peräisin olevaksi (esim. käyttäen paikantavaa ohjelmistoa), hänet ohjataan automaattisesti sellaiselle EU-sivulle, jossa alv-velvoitteet ovat osa normaalia liiketoimea. Tämä toimii ongelmitta lähes kaikissa tapauksissa, ja sen etuna on sen varmistaminen, että EU:ssa sijaitseville asiakkaille tapahtuva myynti hoidetaan alv:n osalta oikein, koska se on erotettu muusta myynnistä.

Näiden järjestelmien kiertäminen ei ole helppoa, mutta se onnistuu ja siihen tarvitaan vain päättäväisyyttä ja osaamista. Motivaationa voi olla parempi valinnanvara tai paremmat hinnat (mikä ei välttämättä johdu alv:stä) tai pelkkä tottelemattomuus. Syystä riippumatta tuloksena on, että EU-asiakas hankkii verotettavan palvelun lähteestä, jota ei ole valmisteltu hoitamaan EU-liiketoimia. Tämän ilmiön levinneisyydestä ei ole näyttöä, mutta se saattaa aiheuttaa hankaluuksia muutoin sääntöjä noudattavalle veronmaksajalle.

Direktiivissä ei ole asetettu mitään kynnysarvoja, minkä vuoksi veronalaisuus voi alkaa yhdestä liiketoimesta. Toimijan on vaikea tunnistaa tällaisia ”ylivuotavia” liiketoimia reaaliajassa, ja lopuksi se saattaa joutua vastuuseen. Tämä on yksi tuloksista, jota ei direktiivin antamisaikoihin voitu kohtuudella ennakoida eikä sitä varten ole vastaavia säännöksiä.

Käytännön syistä verohallintoja olisi kannustettava pitämään näitä liiketoimia sellaisina kuin ne ovatkin, eli satunnaisina tai tahattomina, ja niin pitkään kuin ne pysyvät sellaisina, hoitamaan ne tapauksen vakavuuden mukaan ja suhteellisuuden puitteissa. Alv-komitea voisi pohtia oikeaa käsittelymallia säännösten noudattamisen ja yhdenmukaisuuden varmistamiseksi, mikäli tämä katsotaan tarpeelliseksi, ja malli voitaisiin vahvistaa 29 a artiklan mukaisesti.

3.5. Asiakkaan verotuksellinen asema

Asiakkaan verotuksellisen aseman todentaminen on olennaista kaikkien verotuspäätösten kannalta, mutta direktiivi ei anna mitään ohjeita sen suhteen, kuinka toimijoiden tulisi se tehdä. Tältä osin sähköisesti suoritettavan palvelun tarjoaminen ei yleisesti poikkea mistään muusta verotettavasta liiketoimesta, ja myyjän on tehtävä valinta saatavilla olevan tiedon perusteella. Yksi näille palveluille ainutlaatuinen

piirre on useimpien sähköisten palvelujen lähes välitön luonne: palvelussa on vähän aikaa pohtia päätöstä tai muuttaa sitä jälkeenpäin.

Eräät toimijat katsovat, että niiden tulisi voida tehdä valinta pelkästään sellaisten tietojen perusteella, jotka voidaan todentaa reaaliajassa *alv-tietojen vaihtojärjestelmässä (VIES)*. Vaikka tämä pinnallisesti tarkastellen vaikuttaa kohtuulliselta, siihen liittyy joitakin haittoja. VIES on verkkopalvelu, jonka avulla voidaan hetkessä vahvistaa asiakkaan alv-tunniste, mutta se ei voi koskaan olla määräävä ohje verotuksellisen aseman määrittämiseen vaan yksi elementti monien joukossa. VIES kuitenkin tarjoaa nykyisin välineen yritysten tunnistamiselle, ja alv-tunnisteen puuttuminen on useimmissa tapauksissa alustava näyttö siitä, että palveluntarjoaja ei ole tekemisissä verotettavan toimijan kanssa. Komissio jatkaa VIES-järjestelmän laadun ja toimintojen parantamista. Äskettäin järjestelmään lisättiin yritysten toivomusten perusteella mahdollisuus käsitellä useita todentamispyyntöjä kerralla.

Lienee kuitenkin paikallaan selkeyttää ja yhdenmukaistaa sitä, minkä tasoinen todentaminen on hyväksyttävää verkkoliiketoimissa yleensä. Jotkin jäsenvaltiot hyväksyvät jo, että arvoltaan vähäisten reaaliaikaisten liiketoimien osalta todentamiseen riittää yksinkertainen ilmoitus asiakkaalta, mutta kaikki hallinnot eivät välttämättä hyväksy tätä.

Tämä kysymys vaatii lisäpohdintoja, varsinkin jos saadaan näyttöä sille, että sähköisesti suoritettavat palvelut nostavat esiin erityisiä pohdinnan aiheita.

3.6. Vastaavuuskysymyksiä

Kuten edellä on todettu, direktiivin kattama kaupallinen toiminta on laajentunut. Joissakin tapauksissa kasvu on luonnollista, jolloin markkinat yksinkertaisesti vetävät uusia tuotteita. Joissakin tapauksissa kasvu tulee siirtymisestä perinteisistä kaupankäyntikeinoista digitaalisiin. Julkaisualalle vaikutukset ovat todennäköisesti sekä merkittäviä että pitkäaikaisia.

Ala on hyötynyt painotuotteiden alennetusta verokannasta kuudennen alv-direktiivin liitteen H mukaisesti. Hyötyä on arvostettu laajalti ja sitä on yleisesti pidetty kestäväenä panoksena laajempiin julkispoliittisiin tavoitteisiin. Kun vuoden 2002 direktiivistä keskusteltiin, esiin nousi usein kysymys, pitäisikö verkkojulkaisemiseen soveltaa jotain vastaavaa säännöstä, jotta erilaiset jakelukanavat saisivat samanlaisen kohtelun. Jo pelkkä digitalisoitumisen luonne aiheuttaisi kuitenkin useita esteitä. Sähköiset julkaisut avaavat yhä enemmän mahdollisuuksia toimintoihin, joita painetuissa julkaisuissa ei ole ja jotka alkavat olla vakio-ominaisuuksia yleisessä sähköisessä viestinnässä ja jakelussa. Olisi hyödytöntä yrittää tunnistaa ja eristää verotusta varten jokin verkkosisältöluokka, jolla olisi suora vastine painetussa aineistossa.

Digitalisoituminen jatkuu ja alalla on edessään siirtymäkausi. Sanomalehtien lukijakunta pienenee edelleen ja jopa mainostulojen kasvu pysähtyy, kun verkkoresurssit kehittyvät. Kirjojen sisältö on helposti (ainakin teknisesti) ja laajasti digitalisoitavissa. Kuluttajat lukevat yhä enemmän digitaalista sisältöä, joka on luotu

pelkästään verkkojakelua varten. Komission käynnistämässä digitaalisia kirjastoja koskevassa hankkeessa¹⁰ tunnustetaan tämä tosiasia ja tarve ratkaista kysymykset, joita liittyy Euroopan kulttuuriperinnön säilyttämiseen ja tieteellisen osaamisen tallentamiseen.

On vaikeaa kuvitella mitään keinoa, jolla verotussäännöksiä voitaisiin soveltaa hyödyllisesti tällä alalla. Liitteen H mukainen verokannan alennus ei ole sellaisenaan sovellettavissa digitaaliseen ympäristöön. Digitalisoitumisessa ei ole kuitenkaan mitään sellaista, joka kyseenalaistaisi painotuotteiden alv-alennuksen jatkamista. Joka tapauksessa yliopistojen ja kirjastojen kaltaiset laitokset joutuvat käytännössä maksamaan entistä enemmän veroja, joista niiden ei ole mahdollista saada palautusta. Komissio tiedostaa tämän, mutta katsoo, että tämä ei ole sopiva asiayhteys puuttua asiaan.

3.7. Uhka- ja rahapelit

Verkossa pelattavat rahapelit, muut pelit ja vedonlyönti ovat vuodesta 2003 alkaen olleet vahvassa kasvussa.

Useimmiten tähän liittyy sähköinen peli tai alusta, jossa pelaajat lyövät vetoa keskenään tai pelaavat osuudesta yhteiseen voittosummaan. Usein palveluntarjoaja ei toimi varsinaisena vedonvälittäjänä vaan kerää tuloja käyttömaksuista. Kyseessä on selvästikin direktiivin alainen veronalainen sähköisesti suoritettava palvelu, josta pitäisi periä alv.

Vedonlyönti ja rahapelit on vapautettu alv:stä kuudennen alv-direktiivin 13 artiklan B kohdan f alakohdan nojalla, mutta vain jos kunkin jäsenvaltion säätämistä ehdoista ja rajoituksista ei muuta johdu. Tämän johdosta jäsenvaltiot voivat valita alv:stä vapautettavat toiminnot, jolloin sellaiset rahapelit tai vedonlyönti, joita ei nimenomaisesti ole vapautettu alv:stä, ovat sen alaisia. Harkintavaltaa rajoittaa kuitenkin puolueettomuusperiaate, jota on sovellettu useissa yhteisöjen tuomioistuimen tuomioissa¹¹.

EU:n ulkopuolella sijaitsevien toimijoiden suorittamien sähköisten vedonlyönti- ja uhkapelipalvelujen verotuspaikka on paikka, johon palvelun kuluttaja on sijoittautunut, ja verotus määräytyy sen perusteella, miten kuluttajan jäsenvaltio on toteuttanut verovapauksien antamisen. Jos palvelun on suorittanut jäsenvaltioon sijoittautunut toimija, verotuspaikka on toimijan nykyinen sijoittautumispaikka, ja verotus määräytyy sen mukaan, miten jäsenvaltio soveltaa verosta vapauttamista.

Siltä osin kuin rahapelejä ei ole vapautettu verosta, alv:n laskutavan on määritellyt yhteisöjen tuomioistuin asiassa C-38/93¹², jossa verotettavana määränä pidettiin toiminnasta saatuja nettotuloja eikä peliin pantuja kokonaissummia. Tämä tulkinta kuitenkin perustuu kyseessä olevan asian erityispiirteisiin, ja yhteisöjen tuomioistuin on antanut pelitoiminnasta myös erilaisen näkemyksen¹³.

¹⁰ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle: ”i2010: digitaaliset kirjastot” (KOM (2005) 465 lopullinen, 30.9.2005).

¹¹ Esim. yhdistetyt asiat C-453/02 (Linneweber) ja C-462/02 (Akritidis) ja asia C-283/95 (Fischer).

¹² Glawe vastaan Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst – asia C-38/93.

¹³ Town & County Factors Ltd vastaan Commissioners of Customs & Excise - asia C-498/99.

Näiden määräysten oikea tulkitseminen ja soveltaminen verkkorahapeleihin ja -vedonlyöntiin saattaa kaivata selvennystä, varsinkin silloin kun poikkeavat käytännöt jäsenvaltioiden tasolla näyttävät asettavan kohtuuttoman rasitteen verotussääntöjä noudattavalle toimijalle. Asia saattaa kaivata lisätarkastelua, varsinkin jos EU:hun sijoittautuneen toimijan tarjoamien verkkopalvelujen verotuspaikkaa koskevia sääntöjä muutetaan.

3.8. Tietojen säilyttäminen ja luovuttaminen

Kuudennen alv-direktiivin 26 c artiklan B kohdan 9 alakohdassa säädetään sijoittautumattoman toimijan velvollisuudesta pitää kirjaa ja toimittaa tietoja. Tämä heijastaa juuri sitä tosiasiaa, että toimijalla ei ole sijoittautumispaikkaa EU:ssa. Tavanomaiset todentamis- ja tilintarkastusmenettelyt sääntöjen noudattamisen toteamiseksi eivät toimi enää, kun yritys toimii etäkohteesta käsin. Tämä etäännyttäminen aiheuttaa jo itsessään ongelmia, ja direktiivissä siihen suhtaudutaan melko suoraviivaisesti eli edellyttämällä yksinkertaisesti riittävän tarkkojen tietojen säilyttämistä veroilmoituksen tueksi. Kyseiset tiedot on pyydettyä saatettava verohallinnon saataville sähköisesti ja ne on säilytettävä kymmenen vuoden ajan.

Kaupallisilla toimijoilla ei ole ilmennyt hankaluuksia näiden velvoitteiden täyttämisenä. Myöskään verohallinnot eivät ole ilmoittaneet, että erityisjärjestelmän mukaisesti tehtyjen alv-ilmoitusten oikeellisuuden todentamisessa olisi ilmennyt ongelmia. Kuudennen alv-direktiivin 22 a artiklassa on samankaltainen säännös, jonka mukaan verohallinnot voivat yleensä tarkastaa muissa jäsenvaltioissa sijaitsevia tietoja. Se, että verohallinnot eivät ole raportoineet ongelmista, on ehkä nähtävä sitä vasten, että ei ole näyttöä siitä, että jäsenvaltiot olisivat vielä käyttäneet näitä säännöksiä järjestelmällisesti.

4. PÄATELMÄT

Komissio on direktiivin käytännön täytäntöönpanoa vuodesta 2003 seurattessaan pitänyt johdonmukaisesti ja laajalti yhteyttä sekä jäsenvaltioihin että moniin alan toimijoihin. Tämän johdosta komissio on kyennyt yksilöimään mahdollisia huolenaiheita ja valvomaan niiden kehitystä ajan mittaan. Valtaosassa kyse on ollut melko vähämerkityksisistä asioista tai sellaisista ongelmista, joihin vastaus löytyy muualta. Komissio seuraa tarpeen mukaan viimeksi mainittuja ongelmia varmistaakseen niiden tyydyttävän ratkaisemisen.

Voidaan kuitenkin varmuudella päätellä, että direktiivin voimassaolon jatkamatta jättämisellä olisi huomattavan kielteisiä vaikutuksia kaikille osapuolille. Viimeksi kuluneiden kolmen vuoden aikana saatu kokemus ei voi johtaa muuhun päätelmään. Ehdotetun jatkamisen ansiosta sijoittautumattomille toimijoille tarkoitettu erityisjärjestelmä voidaan yhdentää yleisemmän yhden luukun järjestelmän kanssa. Jotkin edellä mainitut tekniset kysymykset ovat luonteeltaan horisontaalisia, ja niiden ratkaisu onnistuu paremmin laajemmassa asiayhteydessä.

Komissio aikoo tämän vuoksi ottaa jatkossakin huomioon sekä hallintojen että kaupallisten toimijoiden kokemukset sähköisten palvelujen järjestelmän täytäntöönpanossa edettäessä kohti yhden luukun järjestelmän täysimittaista täytäntöönpanoa.